

Sygn. akt I C 423/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący- SSO Jolanta Hryciuk

Protokolant – staż. Agnieszka Kuśmirek

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2017r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K. (1) i M. R. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie

I. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz A. K. (1) kwotę 60 000 (sześćdziesiąt tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz M. R. (1) kwotę 50 000 (pięćdziesiąt tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz A. K. (1) kwotę 3235,80 zł (trzy tysiące dwieście trzydzieści pięć złotych osiemdziesiąt groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz M. R. (1) kwotę 2947,12 zł (dwa tysiące dziewięćset czterdzieści siedem złotych dwanaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

V. nakazuje pobrać od A. K. (1) i M. R. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 233,06 zł (dwieście trzydzieści trzy złote sześć groszy) tytułem kosztów sądowych,

VI. nakazuje pobrać od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 699,18 zł (sześćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych osiemnaście groszy) tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 423/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 16 stycznia 2015r. powódka A. K. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 100 000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty, zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3600 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W tym samym pozwie powódka M. R. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 80 000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2014r. do

dnia zapłaty, zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3600 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powódki podniosły, iż w dniu 7 stycznia 2005r. w K., A. A. kierując samochodem marki D. (...) nr rej. (...) nie dostosował techniki i taktyki jazdy do panujących warunków drogowych oraz niedostatecznie obserwował jezdnię przed swoim pojazdem w następstwie czego uderzył w tył motoroweru (...) o nr rej. (...) kierowanego przez P. K., który w wyniku rozległych obrażeń zmarł. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z 18 maja 2005r. w sprawie II K 178/05 sprawca zdarzenia został uznany za winnego i skazany. Pojazd, którym poruszał się sprawca posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym.

Powódki pismem z 14 marca 2014r. zgłosiły pozwanemu roszczenie o zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych. Pozwany odmówił przyznania zadośćuczynienia.

Powódki podniosły, iż A. K. (1) w wyniku wypadku straciła partnera życiowego, natomiast M. R. (1) ojca, co spowodowało, że doszło do naruszenia dobra osobistego w postaci prawa do niezakłóconego życia rodzinnego, obejmującego szeroko rozumiane więzi rodzinne pomiędzy najbliższymi członkami rodziny. A. K. (1) miała wówczas 49 lat, a M. R. (1) 23 lata. Powódki załamały się, uczucie szoku, niedowierzania, lęku i poczucie ogromnej straty spowodowało obniżenie nastroju, zakłóciło relacje z otoczeniem. A. K. (1), mimo upływu 9 lat nie pogodziła się z tragiczną śmiercią partnera, z którym spędziła 26 lat w szczęśliwym związku. Powódka do dziś zmaga się z dotkliwą samotnością i żyje wspomnieniami o zmarłym. Między M. R. (1) i ojcem istniała silna więź rodzinna i emocjonalna. Wskutek jego śmierci pozbawiona została poczucia bezpieczeństwa i potencjalnej pomocy. Z uwagi na intensywność cierpień psychicznych powódek po śmierci P. K. kwoty 100 000 zł dla A. K. (1) i 80 000 zł dla M. R. (1) są odpowiednie dla złagodzenia krzywdy doznanej w związku z naruszeniem dobra osobistego i nie są wygórowane.

Jako podstawę roszczenia powódki wskazały przepis art. 448 kc w zw. z art. 24§1 kc

W odpowiedzi na pozew, pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Pozwany podniósł, iż przyznał i wypłacił M. R. (1) kwotę 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 550 zł tytułem zwrotu kosztów pogrzebu. Odmówił zadośćuczynienia A. K. (1), gdyż nie wykazała silnej więzi rodzinnej ze zmarłym P. K.. Pozwany podniósł, iż kwoty dochodzone przez powódki tytułem zadośćuczynienia są całkowicie nieadekwatne do doznanej krzywdy i w sposób oczywisty wykraczają poza swoje funkcje kompensacyjne. Podniósł też, iż przeżycie żałoby przez powódki nie odbiegało w swych skutkach od sytuacji podobnych. Powódki po śmierci P. K. nie wymagały wsparcia psychologicznego ani psychiatrycznego. Negatywne następstwa dla zdrowia psychicznego powódek, jeżeli wystąpiły, to miały charakter tymczasowy i nie pozostawiły po sobie trwałych następstw. Podniósł też, iż powódki nie zostały osamotnione, zostały objęte troskliwą opieką rodziny. M. R. (1) od wielu lat prowadzi własne gospodarstwo domowe, założyła własną rodzinę. W zakresie żądania odsetek pozwany podniósł, iż należą się one od dnia wyrokowania.

Na rozprawie pełnomocnik powoda popierał powództwo.

Pełnomocnik pozwanego wniosła o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 7 stycznia 2005r. w K., A. A. kierując samochodem marki D. (...) nr rej. (...) nie dostosował techniki i taktyki jazdy do panujących warunków drogowych oraz niedostatecznie obserwował jezdnię przed swoim pojazdem w następstwie czego uderzył w tył motoroweru (...) o nr rej. (...) kierowanego przez P. K., który w wyniku rozległych obrażeń zmarł. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z 18 maja 2015r. w sprawie II K 178/05 sprawca zdarzenia został uznany za winnego i skazany (kopia wyroku k. 37). Do wypadku doszło w wyniku przystąpienia przez kierującego samochodem D. (...) A. A. do wyprzedzania motoroweru(...) kierowanego przez P. K. bez zachowania odstępu

bocznego. Motorower miał załączone tylne światło pozycyjne i był widoczny dla poruszającego się za nim z odległości co najmniej 150 m. P. K. najprawdopodobniej nie miał wpływu na zaistnienie i przebieg zdarzenia. Gdyby tylne światło pozycyjne w motorowerze nie było zaświecone kierujący samochodem D. (...) miał możliwość jego zauważenia z odległości 65-70m. Stan techniczny motoroweru nie miał wpływu na zaistnienie zdarzenia (opinia biegłego z zakresu badania przyczyn wypadków drogowych i techniki samochodowej M. S. k. 196-204, opinia uzupełniająca k. 225-229, 259).

Pojazd, którym poruszał się sprawca posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym.

P. K. urodził się (...) W chwili śmierci miał 52 lata (kopia aktu zgonu k. 38). A. K. (1) pozostawała w związku konkubenckim z P. K. od 1979r. Razem mieszkali i wspólnie prowadzili gospodarstwo domowe, do 1993r. w wynajętym mieszkaniu w S., a następnie w W.. W (...) urodziła się ich córka M.. Tworzyli szczęśliwą, kochającą się rodzinę. Razem robili zakupy, spędzali wolny czas, wyjeżdżali na wypoczynek. O śmierci P. K. poinformował A. K. (1) jej szwagier. Bardzo przeżyła śmierć partnera, płakała. Przez okres około jednego roku przyjmowała środki uspokajające. Nie korzystała z pomocy psychologa ani lekarza psychiatry. Po śmierci P. K. życie A. K. (1) uległo zmianie. Musiała sama troszczyć się o posesję, zapewnić sobie środki utrzymania. Wcześniej pozostawała na utrzymaniu konkubenta. Podejmowała jedynie prace dorywcze np. przy sprzątaniu czy zbieraniu owoców. P. K. pracował w gospodarstwie sadowniczym swojej siostry. Pomagał powódce w obowiązkach domowych (zeznania świadków T. P. i A. K. (2) – nagranie z rozprawy z 9 października 2015r., M. D. – nagranie z 25 kwietnia 2017r., k. 290-290v., K. K. i P. K. – nagranie z rozprawy z 16 maja 2017r.).

Po śmierci P. K. A. K. (1) przeżywała poczucie osamotnienia i bezradności, smutek, żal, tęsknotę oraz wzmożone napięcie psychiczne. Zaczęła pić alkohol w sposób niekontrolowany, co doprowadziło do rozwoju uzależnienia od alkoholu. W 2007r. podjęła leczenie psychiatryczne. Była też pod opieką Poradni dla Osób Uzależnionych i Współuzależnionych. Początkowo przebieg żałoby u powódki miał charakter typowy, a następnie dominujący wpływ miał spożywany przez powódkę alkohol, który zakłócił przebieg procesu żałoby i utrudnił adaptację do nowej sytuacji życiowej. Obecnie uzależnienie od alkoholu jest głównym czynnikiem determinującym stan psychiczny i funkcjonowanie powódki (opinia biegłego psychologa k. 162-166).

M. R. (1) z domu K. urodziła się (...) Jest córką P. K. i A. K. (1) (odpis aktu urodzenia k. 35). M. R. (1) 27 lipca 2002r. zawarła małżeństwo z K. R. i wyprowadziła się z domu rodzinnego. Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z 10 maja 2007r. orzekł separację małżeństwa (kopia aktu małżeństwa k. 36). W małżeństwie powódki relacje nie układały się prawidłowo i już po śmierci ojca w 2006 lub 2007r. M. R. (1) przeprowadziła się do matki. Jej mąż zmarł w 2008r. Obecnie M. R. (1) jest związana z innym mężczyzną, z którym mieszka i prowadzi wspólne gospodarstwo domowe. Mieszka też razem z synem B. R., który urodził (...).

P. K. miał bardzo dobre relacje z córką. M. R. (1) była związana emocjonalnie z ojcem. Razem spędzali wolny czas. Kiedy była dzieckiem opiekował się nią, wychodził na spacer. M. R. (1) wyprowadziła się do męża w 2002r. Zamieszkiwała w odległości 35 km od domu rodzinnego. Bardzo często odwiedzała rodziców, spędzała z nimi weekendy. Rodzice przyjeżdżali do niej i pomagali w gospodarstwie rolnym jej męża. M. R. (1) łączyła z ojcem głęboka i trwała więź emocjonalna. Po jego śmierci odczuwała niedowierzanie, smutek, żal, tęsknotę. Emocje związane ze śmiercią ojca wpływały na powódkę przez okres około dwóch lat. Proces żałoby miał charakter typowy i został zakończony (opinia psychologa k. 167-170).

Pismem z 14 marca 2014r. A. K. (1) dokonała zgłoszenia szkody pozwanemu i wносиła o przyznanie kwoty 100 000 zł tytułem zadośćuczynienia i 60 000 zł tytułem odszkodowania w związku z pogorszeniem się sytuacji życiowej (k.40-45). Pismem z 21 marca 2014r. skierowanym do pozwanego M. R. (1) wносиła o przyznanie kwoty 100 000 zł tytułem zadośćuczynienia (k. 46-51).

Pozwany odmówił wypłaty zadośćuczynienia oraz odszkodowania na rzecz A. K. (1) (k.52-54). Decyzją z 26 września 2014r. pozwany przyznał i wypłacił M. R. (1) kwotę 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 550 zł tytułem zwrotu kosztów pogrzebu (k.138, potwierdzenie przelewu k. 304).

Sąd zważył, co następuje:

Podstawą roszczenia powódek jest przepis art. 448 kc w zw. z art. 24§1 kc. Pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. co do zasady przyjął swoją odpowiedzialność za skutki wypadku, w którym zginął ojciec powódki M. R. (1) wypacając na tej podstawie na jej rzecz kwotę 10.000 zł zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych oraz kwotę 550 zł tytułem zwrotu kosztów pogrzebu.

Co do A. K. (1) pozwany podniósł, iż nie wykazała silnej więzi rodzinnej ze zmarłym P. K.. Z zeznań powódki, jak również świadków T. P. i A. K. (2) (nagranie z rozprawy 9 października 2015r.), M. D. (nagranie z 25 kwietnia 2017r., k. 290-290v.), K. K. i P. K. (nagranie z rozprawy z 16 maja 2017r.) wynika, iż A. K. (1) pozostawała P. K. w konkubinacie od 1979r. Razem mieszkali, razem prowadzili gospodarstwo domowe, mieli dziecko. Świadkowie wprost zeznali, iż żyli oni „jak małżeństwo”, chociaż formalnie małżeństwem nie byli. P. K. dla A. K. (1) rozstał się z żoną. Przez wiele lat tworzyli oni zgodny, szczęśliwy związek. Łączyła ich trwała i głęboka więź emocjonalna typowa dla długotrwałego związku partnerskiego, co potwierdza wywołana w sprawie opinia biegłego psychologa K. G. (1), którą Sąd uznał za jasną, rzetelną i wyczerpującą. W ocenie Sądu, z uwagi na okoliczności sprawy, trwały charakter tego nieformalnego związku, w którym partnerzy funkcjonowali, jak małżeństwo, chociaż nie stanowili małżeństwa w rozumieniu przepisów krio, należy uznać A. K. (1) za osobę najbliższą, której co do zasady przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dóbr osobistych. Należy przy tym zważyć, że ustawowe pojęcie „najbliższego członka rodziny zmarłego” nie musi być tożsame z istnieniem faktycznego pokrewieństwa bądź stosunku powinowactwa pomiędzy zmarłym a powodem. Przepis art.446 kc operuje pojęciem rodziny w szerokim znaczeniu, jednakże w szczególnych, uzasadnionych konkretnymi okolicznościami wypadkach nie można wykluczyć, że bliska więź o charakterze rodzinnym występująca po stronie powodowej z osobą zmarłą stwarza jej możliwość do dochodzenia tego rodzaju roszczeń. Wykładnię taką, uwzględniającą zmiany społeczno-obyczajowe w stosunkach rodzinnych i ewolucję rozumienia rodziny jako małej grupy społecznej powiązanej poczuciem wspólności, także gospodarczej oraz bliskości osobistej, dopuszcza orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 13 kwietnia 2005 r., IV CK 648/04 – OSNC 2006, nr 3, poz.54; LEX nr 150318), wskazujące, że pokrewieństwo nie stanowi wyłącznego kryterium zaliczenia do najbliższych członków rodziny w rozumieniu art.446 § 3 kc, co należy aktualnie odnieść również do § 4 tego przepisu. Wprawdzie przepis art. 446§4kc nie może być podstawą roszczeń powódek, bowiem przepis ten wszedł w życie w dniu 03 sierpnia 2008r. i daje możliwość sądom zasądzania zadośćuczynienia pieniężnego najbliższym członkom rodziny zmarłego począwszy od daty jego obowiązywania i w odniesieniu do zdarzeń zaistniałych po tej dacie, co nie oznacza, iż osoby pokrzywdzone na skutek zdarzeń zaistniałych przed dniem 3 sierpnia 2008r. nie mogą skutecznie ubiegać się o zadośćuczynienie pieniężne w związku ze śmiercią osoby bliskiej.

Kwestia dopuszczalności dochodzenia zadośćuczynienia pieniężnego na rzecz najbliższych członków rodziny w sytuacji, kiedy śmierć nastąpiła na skutek wypadku komunikacyjnego przed wejściem w życie art. 446§4 kc była przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego. Z ugruntowanego już orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych wynika, iż spowodowanie śmierci osoby bliskiej przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 116, poz. 731) może stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego i uzasadniać im przyznanie zadośćuczynienia na podstawie art.448 kc (wyrok z dnia 14 stycznia 2010r., IV CSK 307/09, LEX nr 599865, uchwała z dnia 22 października 2010r. w sprawie III CZP 76/2010, LEX 604152, wyrok z dnia 10 listopada 2010r. , II CSK 248/10, LEX nr 785681, uchwała z dnia 13 lipca 2011r., II CZP 32/11 LEX 85234, uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2012 r., III CZP 67/12, z dnia 20 grudnia 2012 r., III CZP 93/12, i z dnia 12 grudnia 2013 r., III CZP 74/13, OSNC 2014, nr 9, poz. 88, oraz wyroki z dnia 26 lipca 2012 r., I PK 18/12, niepubl., z dnia 11 lipca 2012 r., II CSK 677/11, niepubl., z dnia 15 marca 2012 r., I CSK 314/11, z dnia 5 października 2011 r., IV CSK 10/11, OSNC-ZD 2012, nr C, poz. 55, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 r., IV CSK 377/11 (niepubl.) i z dnia

22 sierpnia 2013 r., IV CSK 200/13 niepubl.). W postanowieniu z dnia 27 czerwca 2014r. w sprawie III CZP 2/14 po rozpoznaniu zagadnienia prawnego przedstawionego przez Rzecznika Ubezpieczonych, Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż po wejściu w życie art. 446 § 4 k.c., tj. od dnia 3 sierpnia 2008 r., roszczenie o zadośćuczynienie za krzywdę doznaną wskutek śmierci poszkodowanego w wyniku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia przysługuje tylko najbliższym członkom rodziny zmarłego. Za krzywdę powstałą wskutek śmierci poszkodowanego spowodowanej czynem niedozwolonym popełnionym przed dniem 3 sierpnia 2008 r. najbliższemu członkowi rodziny przysługuje zadośćuczynienie na podstawie art. 448 w związku z art. 24 § 1 k.c (OSNC 2014/12/124, Biul.SN 2014/10/8).

Sąd podziela stanowisko, iż szczególna więź emocjonalna pomiędzy członkami rodziny pozostaje pod ochroną z art. 23 i 24 kc. Rodzina w szerokim rozumieniu tego słowa zapewnia poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc. Prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie. Akceptując w pełni to stanowisko Sąd uznał, iż roszczenie powódek oparte na podstawie art. 448 kc w zw. z art. 24§1kc. jest usprawiedliwione.

Zawinione działanie sprawcy wypadku, za którego gwarancyjnie odpowiada pozwany, spowodowało śmierć ojca powódki M. R. (1) i partnera życiowego powódki A. K. (1). P. K. nie miał żadnego wpływu na zaistnienie i przebieg wypadku, co potwierdziła wywołana w sprawie opinia biegłego z zakresu badania przyczyn wypadków drogowych M. S. (opinia k. 196-204, opinia uzupełniająca k. 225-229, 259). Sąd uznał tę opinię za jasną, szczegółową, należycie uzasadnioną i w pełni podzielił zawarte w niej wnioski. Tym samym brak jest jakichkolwiek podstaw, aby uznać iż P. K. przyczynił się do powstania szkody.

M. R. (1) łączyła z ojcem silna więź rodzinna, uczuciowa i emocjonalna, a jego przedwczesna śmierć spowodowała zerwanie tej więzi i utratę przez powódkę możliwości dalszego życia przy współudziale ojca. Powódkę A. K. (1) także łączyła z P. K. silna więź rodzinna i uczuciowa. Tworzyli zgodny związek, razem wychowali córkę, wspierali się wzajemnie. Wspierali też córkę, która założyła swoją rodzinę. Nagła śmierć P. K. więzi rodzinne zerwała.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w związku z nagłą, tragiczną śmiercią P. K. powódki A. K. (1) i M. R. (1) doznały cierpienia psychicznego i bólu. Potwierdzają to zeznania samych powódek oraz zeznania świadków T. P. i A. K. (2) (nagranie z rozprawy z 9 października 2015r.), a także M. D. (nagranie z 25 kwietnia 2017r., k. 290-290v., K. K. i P. K. (nagranie z rozprawy z 16 maja 2017r.), które Sąd uznał za w pełni wiarygodne, a także wywołana w sprawie opinia biegłego psychologa K. G. (2).

Jak wynika z opinii po śmierci P. K. A. K. (1) przeżywała poczucie osamotnienia i bezradności, smutek, żal, tęsknotę oraz wzmożone napięcie psychiczne. Zaczęła pić alkohol w sposób niekontrolowany, co doprowadziło do rozwoju uzależnienia od alkoholu. Wpłynęło to na przebieg procesu żałoby, który początkowo miał charakter typowy, a następnie na powódkę dominujący wpływ miał spożywany przez nią alkohol, który zakłócił przebieg procesu żałoby i utrudnił adaptację do nowej sytuacji życiowej (opinia biegłego psychologa k. 162-166).

M. R. (1) po jego śmierci ojca odczuwała niedowierzanie, smutek, żal, tęsknotę. Emocje związane ze śmiercią ojca wpływały na powódkę przez okres około dwóch lat. Proces żałoby miał charakter typowy i został zakończony (opinia psychologa k. 167-170). Sąd uznał, iż okoliczność, iż śmierć ojca obecnie nie ma istotnego wpływu na stan psychiczny M. R. (1) i jej obecne funkcjonowanie nie pozbawia zasadności żądania powódki, gdyż zadośćuczynienie ma rekompensować stratę ojca w ogólności oraz wszystkie cierpienia, jakich doznała wskutek śmierci ojca i cierpienia okresu żałoby. Podobnie okoliczność, iż powódki mogły liczyć na wsparcie rodziny i nie stały się samotne nie czyni ich żądania bezzasadnym, bowiem utraty najbliższej osoby, jak jest wieloletni partner czy ojciec nikt nie jest w stanie zastąpić.

Mając na uwadze okoliczności sprawy i zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż doszło do naruszenia dobra osobistego powódek w postaci więzi rodzinnej, uczuciowej i emocjonalnej z ojcem i konkubentem, w wyniku bezprawnego działania sprawcy wypadku. Zadośćuczynienie pieniężne ma zrekompensować krzywdę, jaką doznała A. K. (1) w związku z utratą ojca, zaś M. R. (1) w związku z utratą ojca. W ocenie Sądu nie ma wątpliwości, iż dla powódek nagła, tragiczna śmierć ojca i partnera, z którym były związane emocjonalnie, który gwarantował im poczucie

bezpieczeństwa, dawał miłość i troskę, na którego mogły liczyć, stanowi ujemne przeżycie psychiczne, którego w całości nie są w stanie zrekomensować świadczenia pieniężne.

W orzecznictwie przy kształtowaniu wysokości zadośćuczynienia znaczenie mają takie czynniki jak: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia, roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, stopień, w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności do jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy czy wiek pokrzywdzonego.

Mając te okoliczności na uwadze Sąd uznał, iż dochodzona w pozwie przez A. K. (1) kwota 100 000 zł tytułem zadośćuczynienia, jest kwotą wygórowaną. Jako adekwatną do rozmiaru krzywdy doznanej przez powódkę, jego cierpienia psychicznego, bólu po stracie życiowego partnera jest kwota 60 000 zł. Zasądzona kwota uwzględnia, iż odejście osoby najbliższej jest zdarzeniem nieodwracalnym, a jednocześnie stanowi wartość ekonomicznie odczuwalną. Uwzględnia również, iż obecnie stan psychiczny powódki jest wynikiem jej uzależnienia od alkoholu i to uzależnienie jest głównym czynnikiem determinującym stan psychiczny i funkcjonowanie powódki. Biorąc pod uwagę te okoliczności Sąd uznał, iż zasądzona kwota zadośćuczynienia jest utrzymana w rozsądnych granicach i nie jest wygórowana.

Biorąc pod uwagę te same czynniki w odniesieniu do powódki M. R. (1), Sąd uznał, iż żądana przez powódkę kwota 80 000 zł, przy uwzględnieniu, iż pozwany wypłacił już kwotę 10 000 zł jest kwotą wygórowaną. Za kwotę adekwatną do rozmiaru cierpienia powódki po starcie ojca Sąd uznał kwotę 60.000 złotych, a uwzględniając wypłatę kwoty 10 000 zł dodatkowo zasądził 50 000 zł. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę, iż obecnie powódka funkcjonuje normalnie w rolach społecznych, proces jej żałoby był typowy i został zakończony. M. R. (1) jest związana z innym mężczyzną i z nim wiąże swoje życiowe plany. Uwzględnia również, iż na stan psychiczny powódki miały wpływ jeszcze inne zdarzenia z jej życia, a mianowicie zaburzone relacje małżeńskie, samotne macierzyństwo czy trudna sytuacja bytowa. Stwierdzić jednak należy, iż w tych trudnościach życiowych wsparcie ojca było powódce bardzo potrzebne, a na skutek jego przedwczesnej śmierci została tego wsparcia bezpowrotnie pozbawiona. W ocenie Sądu, zasądzona na rzecz M. R. (1) kwota 50 000 zł (przy uwzględnieniu, iż już wcześniej pozwany wypłacił kwotę 10 000 zł zadośćuczynienia) jest kwotą ekonomicznie odczuwalną, spełnia swój kompensacyjny charakter i nie będzie dla powódki źródłem wzbogacenia. W pozostałej części żądanie Sąd uznał za wygórowane.

Odnośnie odsetek Sąd rozstrzygnął zgodnie z dyspozycją art. 481 § 1 kc, wedle którego wierzyciel może domagać się odsetek za okres opóźnienia w spełnieniu przez dłużnika świadczenia pieniężnego, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie zaś z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Szkada była zgłoszona pozwanemu w pismach z 14 marca 2014r. i 21 marca 2014r. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia ma charakter bezterminowy, obowiązek jego zapłaty powstaje z chwilą wezwania do zapłaty i od tej daty powstaje stan opóźnienia (por. wyrok SN z dnia 28.06.2005r., I CKN 7/05, LEX 153254, wyrok SN z dnia 22.02.2007r., I CSK 433/06, LEX nr 274209). Sąd pogląd ten podziela. Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego odsetki ustawowe od dnia 23 kwietnia 2014r. w wypadku A. K. (1) i 30 kwietnia 2014r. w wypadku M. R. (1) tj. po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. W ocenie Sądu, pozwany już wówczas dysponował materiałem dowodowym pozwalającym na ustalenie zadośćuczynienia na rzecz powódek w odpowiedniej wysokości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc stosując zasadę stosunkowego rozdzielania kosztów procesu. A. K. (1) poniosła koszty w kwocie 8617 zł tj. koszty opłaty 5000 zł i koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3617 zł ustalone na podstawie §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r., nr 163, poz.1248 ze zm.), w tym koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. M. R. (1) poniosła koszty w kwocie 7617 zł tj. koszty opłaty 4000 zł i koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3617 zł. Pozwany

poniósł koszty zastępstwa procesowego. Powódka A. K. (1) wygrała proces w 60%. Winna zwrócić pozwanemu 40% jego kosztów tj. kwotę 1934,40 zł, zaś pozwany powódce 60% kosztów przez nią poniesionych tj. kwotę 5170,20 zł. Sąd zasądził na rzecz powódki od pozwanego różnicę tj. kwotę 3235,80 zł (5170,20 – 1934,40 zł). Powódka M. R. (1) wygrała proces w 62,50%. Winna zwrócić pozwanemu 37,5% jego kosztów tj. kwotę 1813,50 zł, zaś pozwany powódce 62,5% kosztów przez nią poniesionych tj. kwotę 4760,62 zł. Sąd zasądził na rzecz powódki od pozwanego różnicę tj. kwotę 2947,12 zł (4760,62-1813,50 zł).

Sąd na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz.1398 ze zm.) nakazał pobranie od pozwanego w części na niego przypadającej tj. 60 %, nie uiszczonych kosztów sądowych w kwocie 699,18 zł tj. kosztów opinii biegłych przyznanych tymczasowo z sum Skarbu Państwa (k.183,236).

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.